

DIEGO CRESPO

Allò que Merkel realment vol d'Europa

La cancellera Angela Merkel s'enfronta amb severitat a la crisi de l'euro, i insisteix que el deute conjunt s'ha d'evitar costi el que costi. El seu to crispat, però, neix de la por. Ara que Europa es troba al caire de reformes històriques, Berlín perd el control del debat. Les víctimes en podrien ser els ideals i l'euro.

La tira còmica del *Financial Times Deutschland* del dia en què arrencava la Cimera de l'Eurozona no era gaire difícil de desxifrar. Hi vèiem la Mort davant d'una

Angela Merkel vella, prostrada al llit, i li diu: "És l'hora". Merkel respon: "Pels eurobons, ja ho sé".

El dibuix fa referència als comentaris que la cancellera va fer durant una

trobada amb parlamentaris del partit amb qui forma coalició, el Partit Democràtic Lliure. Els eurobons, va dir segons els participants a la reunió, no s'introduiran a l'eurozona "mentre jo

La cancellera Merkel no té gaires aliats en la crisi de l'euro, que perjudica especialment l'economia alemanya.

visqui". En general, la interpretació que s'ha fet de la declaració és que Merkel ha acabat perdent la paciència amb les demandes de mutualització del deute dels països del sud de l'eurozona. En comptes de doblegar-se amb la brisa política, la cancellera ha demostrat que és feta de ferro.

Però realment va voler dir això? Hi ha diversos indicis que la resposta podria ser negativa. El primer de tot és que la Cancelleria prova per tots els mitjans d'explicar el context en què aquest "mentre visqui" es va pronunciar. De fet, diversos diaris, que citen fonts de la Cancelleria, van

remarcar que Merkel estava explicant la complexitat de les reformes necessàries abans aquest deute conjunt no es pogués aplicar. Tan complexes, que els eurobons no són gaire probables "mentre ella visqui". En unes altres paraules, la Cancelleria insisteix que Merkel continua sent una mostra de calma i seny més que no pas d'histèria i divisió. A més a més, en el discurs que va pronunciar dimecres 27 de juny al parlament alemany, va manifestar la mateixa opinió de sempre sobre els eurobons: el deute conjunt podria arribar a ser una realitat, però només al final d'un llarg procés de reformes polítiques i fiscals.

Un desastre imminent Tot i això, alguna cosa ha canviat a la Cancelleria. El missatge de Merkel s'ha tornat insistent i crispat a mesura que les exigències del sud d'Europa pel que fa al deute conjunt s'han tornat més fortes. No costa d'endevinar-ne el perquè: des del punt de vista de Merkel, el pronòstic d'un desastre imminent amenaça de segrestar el debat.

L'estat espanyol i Itàlia, en concret, volen saber què faran els líders europeus per a proporcionar un alleujament immediat al mercat financer. Tots dos països lluiten contra uns costos de préstec extremament elevats i en augment, i sembla poc probable que l'eurozona pugui rescatar tots dos països en cas que les dificultats augmentin. Creuen que comença una crisi existencial. Hi ha qui veu la salvació en els eurobons. Per a una altra gent, la solució passa per les eurolletres (eurobons de curt termini) o per un fons comú de pagament. També n'hi ha que creuen en totes aquestes solucions.

Però per a la cancellera alemanya aquest debat és començar la casa pel terrat. En comptes d'això, vol parlar de com tractar els deutes que s'han descontrolat. Sobre la unió bancària. Sobre més integració política a la Unió Europea. Sobre la transferència de sobirania nacional a Brussel·les. Merkel vol una revisió de tota la Unió Europea –incloent-hi canvis profunds als acords de la UE i, possiblement, a les constitucions nacionals– i vol començar a la cimera de dijous. Només aleshores, ha dit diverses vegades, és

Merkel: "Hem de convèncer aquells qui han perdut la confiança en l'eurozona"

podrà debatre el tema del deute compartit. En poques paraules, ella i més líders europeus parlen els uns sobre els altres, i l'euro es podria convertir en la víctima d'aquesta falta de comunicació.

La convicció de Merkel és que només els esforços per fer reformes fonamentals –passos concrets cap a la unió política en què els arquitectes originals de la moneda comuna van fracassar a l'hora de portar a la pràctica– poden salvar Europa a llarg termini, com va explicar durant la seva intervenció contra el pla que havien presentat els anomenats "Gang of Four" (la colla dels quatre): el president del Consell Europeu, Herman Van Rompuy; el president de la Comissió Europea, José Manuel Durão Barroso; el president del Consell Europeu, Jean-Claude Juncker i el president del Banc Central Europeu, Mario Draghi, que havien preparat un possible pla per a rescatar l'euro de l'abisme.

Reformes urgents Però Merkel va rebutjar la proposta. "Discrepo profundament de la postura adoptada en l'informe, en què es dona prioritat a la mutualització del deute i en què un major control i presa de compromisos, descrits amb termes molt imprecisos, pren un segon lloc", va explicar Merkel. "Hi ha una clara discrepància entre la responsabilitat i el control en aquest informe, així que em penso que a la cimera es parlarà de nou massa sobre tota mena d'idees per a una possible responsabilitat conjunta i massa poc sobre mesures estructurals i la millora dels controls". Va acabar el discurs amb una sortida poc pròpia d'ella: "La nostra feina ha de convèncer aquells qui han perdut la confiança en l'eurozona, no enganyant-nos a nosaltres mateixos ni amb falses solucions, sinó enfrontant-nos a les causes de la crisi".

